

«Шість разів був у смерті в гостях»

18-річним юнаком восени 1944 року пішов боронити рідну землю від фашистів житель Глушиці Костянтин Пузнік. Війна хоч і йшла до кінця, та німці чинили сильний супротив і бої були кровопролитні. - Не дай Боже подібному повторитись, - каже ветеран. - Побачив такі страхіття, що й не переказати.

2 стор.

«Шість разів був у смерті в гостях»

(Закінчення. Початок на 1-ій стор.)

Із Харкова, де дислокувався запасний полк, новобранців відправили в Литву. З боями пройшли всю Латвію, там і Перемогу зустрів. Костянтин Маркович згадує, як, окопавшись десь кілометрів за 20 від портового міста, спостерігали за маршем німецьких дивізій, яких, як тоді казали, було до 30. Дві доби вони йшли повз радянські окопи, проте наказу стріляти не було. Служив же воїн зв'язківцем в артилерійських військах 1 Прибалтійського фронту, ходив і в розвідку.

- Шість разів був у смерті в гостях, - зітхає сивочолий чоловік. - Проте, крім контузії, навіть поранений не був. Мабуть, молитви батька, матері рятували від смерті, що частенько заглядала в очі. Бо

як пояснити, що, потрапивши під шалений обстріл німців, коли на очах гинули десятки однополчан, а мене тільки головою розірвало шапку. Сам же воїн відбувся контузисією. А ще попав під авіабомбардування, був в оточенні... Важко й нині згадувати ті страшні події ветерану.

- Знаєте, до цього часу не розумію, як могли німці розстрілювати з літака поранених. Ну, бомбили передову, зрозуміло. Після одного з боїв виносили поранених, щоб відправити в госпіталь. Там вперше побачив, як працювали спеціально навчені собаки. Вони підбігали до бійця і, якщо він чіплявся, витягали його. От тоді й налетів літак, який, повернувшись з передової, відкрив вогонь по поранених...

- Як попав в оточення? Під час одного з наступів захопили траншею ворога, а німці пішли в контратаку, оточили нас, почали закидати гранатами. Правда, гранати в них були не осколочні, як наші, тому не дуже небезпечні. Отож їх автоматники залягли з двох боків виходу з тієї траншеї та поливали нас вогнем. Багато тоді полягло бійців. Я ж ішов останній, адже весь час підтримував зв'язок. Не знаю, чи патрони економили фашисти, чи чекали, що за мною ще будуть бійці прориватись, проте не стріляли. І досі пам'ятаю, як вони лежали, бачу їх націлені на мене дула автоматів.

Після капітуляції німців частину, в якій служив Костянтин Пузнік, перевели в Ленінград. На власні очі побачив трагедію блокадного міста, чув страшні розповіді місцевих жителів про жахіття, які

їм довелося пережити, коли голод підступно забирав життя тисяч людей. Воїни допомагали відбудовувати Ленінград, працювали на заводах. 5 років відслужив там Костянтин. Пропонували й залишитись, обіцяли житло. Проте тягло в рідні краї, додому. Тож після демобілізації повернувся в Глушицю, одружився. Відразу влаштувався на роботу на залізницю. І до пенсії працював там. Дружина Любов Яківна трудилась у колгоспі. Виростили двох доньок, мають онуків і правнуків.

...І знову весна, травень. Поблискують на грудях ветерана нагороди, очі туманяться непрошеною сльозою, спогади ятрають душу:

- Не дай Боже такому повторитись. Нехай ніколи не буде війни...

Світлана ЛЯШКО.
Фото на 1-ій стор. Василія СОСЮКА.